

„מה רוצים המתנחלים? שאני אעזוב את הארץ ואצטרך שוב לפעילות צבאית?“ שואל טאלב ע״ת, אחד המשוחררים שהמתנחלים מנסים להבריחו ביריח ליליות ובאיזמים

ריס, חשבנו שמקבלים אותנו בכיירות ולא בחברון. לא ראיתי צבא מסכיב, רק מתנחלים. הם גם הקימו מחסומים בעיר וניפצו את שמשות המכוניות. גם שמשות המכונית שבה נסעתי נופצה מיריהם.”

כשהגיע טאלב הביתה, בשעות הערב המאוחרות, חיכו לו בניימיש פחתו וירידים שבאו לברך אותו לשיח רורו מן הכלא. השימחה בבית היתה גדולה ונמשכה כמה ימים. גם השימחה בחוץ היתה גדולה וכללה פנטזיה של יריות מצד המתנחלים.

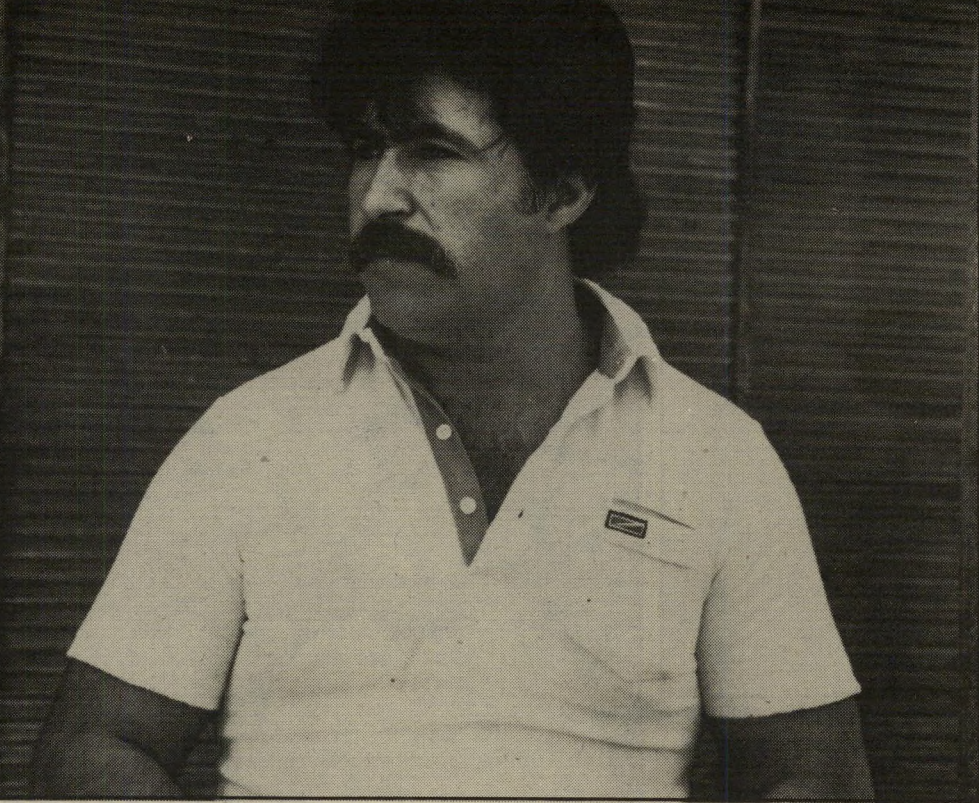
אחרי החגיגה שערכו עוד ביום השיחרור עצמו, התארגנו המתנחלים מחדש והתחילו לאסוף את שמותיהם, תמונותיהם וכתובותיהם של האסירים המשוחררים. לפי תוכנית הפעולה

ב קומה הראשונה של הבית יש דיר גדול ובו עוזים וגמלים. הפתח לחצר נסגר רק השבוע בשער-ברזל שחור חרש. דירייה הבית לא מוכנים לקחת יותר סיכונים.

המישפחה גרה בשלוש הקומות האחרות. על הקירות אפשר עוד לרִי אות את סימני היריות, יש גם שמשות מנופצות.

על הקיר, ליד הדיר, נשאר עוד כרוז מודבק. גליון נייר לבן, עליו תמונתו של טאלב ע״ת ומעליה הכתובת באנגלית: מבוקש בעוון רצח. המתנחלים טענו שטאלב הוא רוצחו של אהרון גרוס.

טאלב, איש פת״ח, נשפט ביוני 1975 על 29 סעיפי אישום שונים והורשע בהנחת 17 מיטענים. הוא נדון

משוחרר! טאלב ע״ת. הוא נולד בירושלים ועכשיו מתגוררת מישפחתו בחב״ו. טאלב נעצר ב־1975 והואשם בשורת פיגועים. הוא יושב 10 שנים בכלא ושוחרר לפני שבועיים במיסגרת חילופי-השבויים. הוא טוען שהיה חייל 18 שנה ועכשיו, כשיצא לפנסיה, הוא רוצה לפתוח דף חדש.

„אני חייל במנסיה!“

שלו. מזל שלא נפגע. הוא רץ מהר פנימה בחזרה.

„הבית היה מלא אנשים שבאו לברך אותי. באותו זמן גם התכוננו לסעודה של הצום, שנערכת בלילה. עלינו על הגג של הבית, והתחלנו לזרוק עליהם אבנים, שיסתלקו. אבל הם המשיכו לירות לכיוון הבית באינטנסיביות. זה נמשך בערך שעה, והצבא לא הגיע.“

„באיזשהו שלב ראינו מישהו בורח מתחת לבית, וחששנו שהוא שם נפצה ליד הדיר, ושכל הבית יתפוצץ. ירדנו למטה לברדוק, ואז בדיוק הגיעו החיילים, אחד החיילים עלה על הטנדר של המתנחלים בדיוק כשהם התחילו לכוון רוח משם, והם זרקו אותנו מן הרכב. הרובה שהיה לו ביד נשבר, והוא נפצע מן הנפילה. אני לא מבין למה הפטרול של החיילים לא נסע אחרי המתנחלים לתפוס אותם.“

„בתוך הבית היתה פאניקה. הילדים בכו והנשים היו מפוחדות. כמה כרוזים נפגעו בקירות הפנימיים של הבית.“

עוֹבְרוֹת בכפרים ובערים השונות, בהם יש אסירים משוחררים, והם מבקרים את מוכתר הכפר. או את מישפחת ה־אסיר המשוחרר, ומסבירים להם, ש־כדאי שיעזבו את הארץ.

ביקור כזה ערכו גם בנייתו של טאלב.

„הם באו בבוקר“, סיפר למחרת השיחרור. „מכונת גיל-אס-סי שמיס־פרה 59*34*83. היו בה ארבעה אנשים, שניים תימנים ושניים אשכנזים.“ (ל־מרבח האירוניה מכיר טאלב את המתנחלים מן התקופה שעבד בקריית־ארבע לפני מעצרו). „הם עצרו ליד הבית.“

„אבא שלי היה באותו הזמן למטה, טיפל בחיות. הם ניגשו אליו ושאלו של מי הבית. הוא לא ענה להם. הם הסתובבו סביב הבית כמה דקות והסתלקו. בלילה, בחצות, חזרו שוב, והפעם היו כמה מכוניות. ירדו מן המכוניות והתחילו לצעוק. אבא שלי יצא החוצה והם התחילו לירות לכיוון

הקירות כרוזים ורודים ולבנים. על הלבנים יש תמונה של אסיר משוחרר עם הכתובת באנגלית: מבוקש בעוון רצח. על הכרוז הורוד, בשפה הערבית, קוראים המתנחלים לערכים לשכנע את חבריהם המשוחררים להסתלק מן הארץ.“

עם שחר, כשקמים התושבים הער־בים של העיר ורואים את קירותיהם מכוסים בכרוזים המסיתים נגדם, הם עמלים במשך שעה ארוכה כדי לגרד אותם. כך עובר עוד יום, ובלילה שוב באים המתנחלים, מרביקים כרוזים, בכוקר הערבים מגרדים אותם וחוזר חלילה.“

פאניקה בתוך הבית

ח וִין מהדרכת הכרוזים, עור־חיים המתנחלים גם פעולות נוס־פות, פעולות שינעו. מישלחות שלהם

שלהם, עוכרות קבוצות של מתנחלים מעיר לעיר, מכפר לכפר, מבית לבית ומנסים, בדרכים שונות ומשונות, לשכנע את המשוחררים לעזוב את הארץ.

„זה לא ייתכן“, הצהירו ראשי גוש־אמונים, „שהרוצחים והמתנחלים יסתוב־בו חופשי ממש כאן לדינו, בעוד ה־מישפחות השכולות, שאיכדו את בניהן ככל מיני פיגועים, יראו אותם יום־יום חיים ומאושרים.“

אמרו ומקימים. והם עושים את זה בלילה, בחושך, שאיש לא יראה. אחרי הופעתם בטלוויזיה בערב השיחרור עצמו, נעצרו כמה מהם והואשמו, אחרי שאנשי המישטרה זיהו אותם מן המיר־קע. מאז נעשה הכל בהחבא.

אחרי שיוורת השמש ותושביה ה־מוסלמים של חברון מסתגרים בבתיים לקיים את מיעוֹת צום הרמדן, יוצאים המתנחלים מקריית־ארבע למשימות־הם. הם עוברים בזריות לאורכה ול־רוחבה של העיר חברון ומרביקים על

לכמה מאסרי־עולם. הוא יושב 10 שנים בכלא ועבר כימעט את כל בתי־הסוהר בארץ. על רצח אהרון גרוס שמע כשהיה בכלא רמלה, מאחורי הסורגים. על תקופה שהייתו בכלא ועל פעילותו לפני שנאסר, אין הוא נוטה לדבר. לדבריו, הוא מעריך להסתכל קדימה אל העתיד.

כרוז לבן וכרוז ורוד

טאלב, בן 39. נולד ברובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים. הוא נשוי ואב לארבעה ילדים. כיום מת־גוררת מישפחתו בבית בחברון, לשם הלך כאשר השתחרר ממאסרו ביום השני לפני שבועיים. כשהימים הרא־שונים בחופש היו לימים של סיוט מתמשך.

„ירדנו מהאוטובוס שהביא אותנו מכלא שכם. הספקנו לצעוד רק כמה מטרים, והתחילו היריות. מרוב כרו־

כרזות מגורדות תושב העיר חברון מביט על קיר שעליו הודבקו כרזות המתנחלים. הקוראות למשוחררים לעזוב. ערביי חברון מגרדים את הכרזות האלה מן הקירות מייד עם שחר. המתנחלים מדביקים אותן בלילה.

הצגה לעיתונאים המתנחלים. אנשי גוש־אמונים ותנועת כך, ערכו הצגה לעיתונות. בה הם ביקשו ממוכתר הכפר דיר אל־ח'אטב שיסכנע את המשוחררים מכפרו לעזוב את הארץ. הם גם נתנו בידי המוכתר כרוזי־הסתה.